

Després de Nadal

ELL ENCARA POT ÉSSER UTIL!

Després de Nadal, el teu avet encara pot formar part de la natura replantant-lo o bé com a compost per donar vida a altres arbres i plantes.

Porta'l a un dels punts de recollida següents:

- Pl. Dr. Serés
- Pl. Paisos Catalans

Els recollirem entre els dies 7 i 20 de gener de 2002

Ajuntament d'Alpicat
Regidoria de Medi Ambient

Sabeu on és?

Continuant la secció encetada en el número 9 de la revista, us proposem que descobriu aquest racó del nostre poble.
Sabeu on és?

La foto publicada en el número anterior és l'entrada a la finca de cal Rosó, a la partida dels Rovinals.

Ton Escuer Ibars

RACONS

Entrevista a Núria Feliu Mestre

per Marçal Abella i Robert Queral

Definir una persona sempre és difícil; lligar adjectius i que aquests puguin aconseguir presentar a la resta del món el caràcter i el seu tarannà. En aquesta ocasió entrevistem una persona simpàtica, extravertida, que ens ha fet somriure, i sobretot molt positiva. Sempre reivindicant qualsevol injustícia, sempre al costat dels que lluiten, com ella mateixa, una gran lluitadora. Com ha dit en algun moment de l'entrevista: "cal lluitar pel que un vol", SEMPRE. No hem d'afluixar. Núria entrem en matèria i intentem desgranar una mica la seva vida professional i personal.

Vostè va començar al món de la música molt aviat?

Al món de la música en majúscules vaig començar quan tenia set anys, estudiant solfeig, piano, al meu poble de Sants, encara que diuen que és un barri de Barcelona, amb una professora que es deia Sra. Prunera. Allí ens reuníem tota la quitxalla, en Carreras, n'Àngel Casas... i estudiàvem música amb ella, començant amb el do, re, mi fa, sol.

Quin és l'instrument musical amb què se sent més identificada, o si més no amb el que li agrada que l'acompanyin quan vostè canta?

Bàsicament és el piano. Per a mi és l'instrument més complet. Ara, vaig a dir una cosa, l'instrument que m'emociona i que, voltant per aquests mons de Deu no sento, és la tenora. El so de la tenora em parla del meu país, és un instrument únic al món i el seu so és com dir Catalunya. Ara que el piano és l'instrument més complet per acompanyar-me i és dels que

"Senzillament neix l'amor qualsevol dia..."

més m'agrada.

A quin lloc va començar a cantar?

A cantar a Sants, on jo feia teatre, ballava ballets i sardanes, tocava piano per a l'esbart infantil, el típic que passa a qualsevol vila.

Què ens podria explicar de les dues vegades que vostè ha anat al festival d'Atenes?

Oh!, vaig passar por, una por horrible. L'estadi Olímpic d'Atenes ja és de per si impressionant i si a més a més vas a

competir amb gent de totes les llengües del món. Jo se suposava que havia de cantar, es clar, en castellà, però jo anava a cantar el *Senzillament* del mestre Borrell i recordo que quan em van anunciar i van dir Núria Feliu, Espanya, vaig sortir jo a cantar..."Senzillament ens neix l'amor qualsevol dia". Allà va haver-hi un desconcert perquè es pensava que sortiria amb la *Copla* i recordo la cara del Jimmy Fontana, demanant la cançó al mestre Borrell, o sigui que va ésser tota una experiència molt maca, poder cantar amb tanta gent.

Què ens podria explicar de l'etapa que vostè va treballar amb el Tete Montoliu?

Mira, no tinc paraules, va ser entrar en un món, per a mi, que no havia somniat en la vida, perquè jo vaig gravar el primer LP amb en Tete l'any 65. Abans havia gravat uns discos que es deien EP, que eren de quatre cançons, després singles. Van considerar que el que jo aportava a la Cançó, com que no era autora, no anava amb els Setzes Jutges. A mi sempre m'han donat de menjar a part. Jo cantava uns altres gèneres de cançons i anava molt bé amb el que feia el Tete que era un músic de jazz, així que ens varen presentar. El Tete em va examinar i va dir: ho farem, i vam començar a gravar cançons d'estandards americans precioses i vam començar una relació d'amistat i familiar. Era

"Hi ha la garvelladeta, uns queden i els altres, no."

com la germana que ell no tenia. També va suposar aquest disc el coneixement del Tete de la Cançó i a tenir contacte amb

el Serrat... i tota la colla. Amb el Tete vam anar a Nova York, vam actuar al Walford Astoria, la Veu d'Amèrica també, en fi, per tot arreu, i no puc més que dir coses boniques i emocionants del Tete.

Vostè sempre ha estat al costat de totes les reivindicacions, com per exemple "ni museu del tramvia ni pas elevat" o també la del "vapor vell". Realment cal que als polítics els demanem les coses amb tanta decisió?

Al meu poble això del que em parles eren dos reivindicacions fonamentals. On volien col·locar el Museu del Tramvia, nosaltres demanàvem el Centre Social, un lloc que feia falta al barri on la gent es pogués reunir, fer teatre, conferències... Per això el poble, a través de l'Associació de Veïns del Centre Social, vàrem sortir amb pancartes i ho vam aconseguir. Després també en el Pas elevat de la Plaça ens volien fer un

escalètric, i allò no funcionava. Però, escolta, això passava quan els ajuntaments ja eren democràtics i nosaltres no enteníem que la gent que manaven a l'Ajuntament, la majoria havia sortit dels moviments veïnals, i en canvi en arribar a l'Ajuntament, deien quin sentit tenien les associacions de veïns, si ells havien estat escollits directament pel poble. O sigui, com volent anul·lar la feina que feien les associacions. I vam dir que no, que les associacions haurien d'existir sempre i tenir-se en compte, i així vam aconseguir que aquestes reivindicacions es portessin a terme i a més que unes fàbriques que hi havia no s'enderroquessin i es mantinguessin les façanes i ens fessin la biblioteca, l'escola Barrufet i ara allò bull d'activitat, gràcies a ser tossuts.

S'han canviat les finalitats i s'ha mantingut la identitat.

A vostè la veiem arreu del País, molts cops, al costat i donant suport a les dones. Creu que les desigualtats en qualsevol àmbit entre home i dona encara hi són?

Es van escurçant. Només faltaria després de tots aquests anys, de dones que han deixat la pell. Jo crec que de mica en mica, perquè encara els caps grossos són homes, però que vagin amb compte, perquè si miren al darrere veuran la tropa i anem avançant, ells poden ser els caps grossos, però segur que darrere d'ells hi ha una dona, una secretària... que els ajuden a estar allà. De mica en mica es pren consciència que la dona sempre li cau a sobre una mica més de responsabilitat pel fet que encara fa la doble feina del mercat laboral i a casa, encara que la feina de casa cada vegada sigui més compartida.

En el món de la música es nota aquesta diferència entre

home i dona?

No. Aquí s'han de tenir unes certes qualitats, i depèn més de qui tingui la companyia de discos més forta i que es pugui gastar més diners perquè les grans emissores posin els discos, surtis per la tele, etc., però no hi ha més diferències.

Creu que aquell festival de *Canciones Regionales Contemporáneas* (segons la terminologia del règim) i que per a nosaltres va ésser el naixement de la Nova Cançó, va deixar petjada prou fonda.

Jo crec que va ser fonamental en intentar normalitzar la llengua. O sigui, no només per l'idioma, sinó també per tot el missatge com el dels Judges, el Serrat, l'Ovidi Motllor... en la part més combativa, i per una altra part la de la Llengua, de manera que es pogués cantar en català tot el tipus de música coneguda d'arreu del món. Aquesta era més la tasca meva.

I en els envelats es pogués cantar en català, a pesar de la censura que hi havia i forta, Però que la gent sabia llegir entre ratlles i que quan acabava el recital acabaven en corredisses, sobretot en els recitals de gent més combativa en les idees.

"Els cantants catalans necessiten ajuda, però l'ajuda fonamental és la gent."

Com veu vostè la cançó catalana actual?

Penso que com a moviment no hi és, hi ha individualitats, gent que anem aguantant perquè si treiem un disc la gent el compra o si actuem la gent ens ve a veure; pel contrari no podríem. I després tota la gent que s'hi va afegint. Crec que és duríssim gravar un disc avui en dia, però hi ha més gent i més preparats, i quan hi ha una demanda per part de la gent, es troba una resposta en català. I després hi

ha la garvelladeta, uns queden i els altres no. Ara crec que es necessita ajuda, però l'ajuda fonamental és la gent. La militància de la gent que comprava discs en català s'ha acabat, ara la gent si li agrada el compra i si no passa, la gent volia que la cançó en català tirés endavant.

"Ser del Barça i no patir és no ésser del Barça."

Què en pensa de la quota de cançó catalana que han d'emetre les emissores?

Que és una pena, no el 25 per cent, sinó que no surti de la gent que programa. Tan sols quan treus un disc fas la promoció i amb tres dies el passes per totes les emissores. Després aquell compacte desapareix, perquè la promotora té altres coses i a les emissores nacionals les llistes tenen un preu, i evidentment un color, com l'arc de Sant Martí. És una llàstima,

però en no haver-hi voluntat de programar en català cal fer-ho per llei, però evidentment no a les quatre de la matinada quan la gent no ho escolta, caldria ésser una mica més durs en aquest tema.

Quin és el seu secret per comunicar-se tan bé amb el públic?

No n'hi ha. Potser els meus pares un dia de lluna plena devien fer una barregeta molt maca i per això he sortit d'aquesta manera. A mi el que més m'importa és comunicar-me amb la gent, les persones, tocar-les, parlar-hi, tenir un contacte molt directe. Sóc enraonadora de mena. El meus concerts són d'una comunicació total, faig cantar a la gent, els faig bellugar del seient.

Sempre ha cantat en català, vostè?

Sí.

Damunt d'un escenari, hi ha molta hipocresia entre els artistes?

N'hi ha alguns que dalt l'escenari tenen un llenguatge i quan baixen en tenen un altre. N'hi ha molts, sí.

Podria explicar-nos alguna anècdota de la seva vida professional?

Quan varen arribar per primer cop, a Barcelona, E. Fitgeral i D. Elinton, jo vaig ésser l'encarregada de donar-los un ram de flors. Venien per festival de jazz i, és clar, jo estava lligada a aquest món. Van estar una setmana menjant-me el coco que quan li donés les flors al peu de l'escaleta de l'avió, perquè en aquells moments s'anava fins al peu de l'avió, i quan baixaven jo havia de dir *Welcome to Barcelona*. Vaig estar tota la setmana repetint la frase, però a l'hora de la veritat, quan vaig veure'ls baixar per l'escaleta, la meva adoració,

